

CENA

ZA BOZK

LINDA KAGE

L I N D A K A G E

CENA

ZA

BOZK

Séria: *Zakázani muži*

Pandora
www.vydavatelstvopandora.sk

2022

Linda Kage
PRICE OF A KISS

Copyright © 2013 by Linda Kage
All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Shutterstock, Jaroslav Šleboda – JADRO

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-004-1 PDF
ISBN 978-80-8247-005-8 EPUB
ISBN 978-80-8247-006-5 MOBI

Venovanie

*Pre Kurta a Lydiu,
najlepšiu rodinu.*

Obaja ste neoceniteľní.

Prológ

Mason Lowe opravoval kosačku svojej mamy. Ich trávnik už naozaj potreboval nový zostrih.

„Haló!“ prenikavý hlas pani Garrisonovej mu zarezonoval v ušiach. Prišla po nájomné. Prstami zabúchala na plot, oddeľujúci ich dvor od toho jej. Keď sa brána otvorila, kovové pánky zaškrípali. „Je niekto doma?“

„Len ja.“ Zdvihol zrak a zahľadel sa do poludňajšieho slnka. Prižmúril oči. V dlani zvieral francúzsky kľúč a predlaktím si prebehol po čele, aby z neho zotrel kvapôčky potu.

„Och! Mason.“ Pani Garrisonová si pritlačila ruku na odhalený dekolt, zastavila sa vo svojich smiešne vysokých podpätkoch a zažmurkala umeľými mihalnicami. „Nevidela som ťa.“

Dúfal, že ak sa bude tváriť, že je veľmi zaneprázdnený, táto štyridsiatnička to pochopí a dá mu pokoj. Zostal teda prikrčený za kosačkou, kde brúsil nôž. „Potrebujete niečo?“

„Hm...“ Zahryzla si do pery a jednou rukou si odhrnula vlasy z krku, druhou sa začala ovievať. Trúfalo si ho nenásytne prezerala. Masonovi od znechutenia zovrelo žalúdok. Mal chuť natiahnuť sa za tričkom, ktoré si pred pol hodinou vyzliekol a odhodil nabok.

Rozhľadla sa po dvore. „Kde je tvoja mama?“ spýtala sa.

Mason obrátil svoju pozornosť ku kosačke a francúzskym kľúčom priskrutkoval čepel na svoje miesto. „Išla so sestrou k lekárovi,“ zaklamal, zaťal zuby a svaly sa mu napli.

Mama a Sarah boli práve na nákupe, ale ak pani Garrisonovej pripomenie zdravotný stav svojej sestry, možno sa zľutuje a posunie termín platenia nájomného, aby mohol zohnať viac peňazí.

„Hmm. A ako sa má to úbohé zlatko?“ zamrmlala pani Garrisonová roztržito, pričom nespúšťala oči z jeho predlaktí.

Vedel, že jej na Sarah absolútne nezáleží. Odhrnul si tmavé pramene z čela a zahľadel sa na ňu. „Ešte stále má mozgovú obrnu.“ Prudko sa zvrtol a utiahol skrutku.

„Och, áno.“ Priblížila sa k nemu bližšie. „Poriadne si vyrástol. Len sa pozrime na tie svaly...“

Zbadal pri sebe jej tieň a pocítil na ramene ruku, ktorá sa dlhými nechtami zaryla do jeho hladkej pokožky.

Prekvapený jej dotykom sa odtiahol a zdvihol pohľad.

Chrapľavo sa zachichotala. „Nemusíš byť taký nervózny, zlato.“ Povolila zovretie, ale prstom mu uznanlivo prešla dole po hrudi. „Ja nehryziem,“ usmiala sa a on zbadal dokonale vybielené zuby. V rozpore so svojimi slovami vyzerala, akoby nimi chcela vytrhnúť veľký kus jeho mäsa.

Mason sa prudko nadýchol. Keď uvidel záblesk v jej pohľade, prebehla ním triaška, hoci bolo vonku vyše 37 stupňov. Pripomínala mu pantera, ktorý zbadá svoju korisť a chce sa na ňu vrhnúť. Jej korisťou bol on.

Nemusel byť vôbec skúsený, aby pochopil, čo od neho chce. Pravdepodobne ho videla z okna na druhom poschodí. Na sebe mal len roztrhané šortky. Prišla s jediným úmyslom. Zahrať sa s ním.

Prevrátilo mu žalúdok.

Nie preto, že by sa chcel zubami nechtami držať svojho panictva. Nechcel. Keby sa mu naskytla príležitosť, dávno by už oň prišiel.

Nebolo to ani preto, že by bola škaredá. Možno chodila do solária a určite si nechala upraviť pery a obočie, ale nebola to žiadna obluda. Mala veľké prsia, pevný zadok a pekné dlhé nohy, ktoré vyzerali veľmi dobre v super tesných a super krátkych džínsových šortkách.

A nebolo to ani kvôli tomu, že by bola vydatá, pretože nebola. Nebol si istý, prečo ju všetci volajú pani Garrisonová. Bol presvedčený, že pán Garrison nikdy neexistoval.

Všetko to súviselo s jej vekom. Nadržané ženy v strednom veku mu jednoducho nesedeli. Veď musela mať prinajmenšom raz toľko rokov ako on.

Pani Robinsonová – hm, Garrisonová – musela určite tiež premýšľať o veku – o jeho veku – keďže so záujmom zdvihla obočie a spýtala sa: „Koľko máš rokov, Mason?“

„Osemnásť.“ Odvrátil zrak a preklínal sa, že priznal pravdu. Dofrasa, prečo neklamal? Sedemnásť sa mu zdalo v danej chvíli oveľa bezpečnejšie číslo.

Mal však podozrenie, že ona presne vie, koľko má rokov.

Na jej namaľovaných perách sa s posmešnou škodoradosťou rozhostil dravý úsmev, akoby si už bola istá, že ho chytila do svojej siete. „Takže... teraz už nie si pod zákonom.“

Mason vydal pridusený zvuk. Do riti. Nemyslel si, že bude mať odvahu povedať to nahlas.

Chrapľavo sa rozosmiala. „Šokovala som ťa!“

Pokrútil hlavou. Popieral tým celú túto chvíľu.

Usmiala sa. „Tvoja mama mi dlhuje viac ako tritisíc dolárov. Vedel si to, Mason?“

Počkať! Povedala *tritisíc* dolárov?

Uprene hľadel na starú kosačku a snažil sa neodpadnúť. „Nie, nevedel.“

Kriste, to je veľa peňazí!

Pani Garrisonová vedela, že ho šokovala. Prikrčila sa vedľa neho a položila mu ruku na holé koleno. Pozrel na ňu, ale v jej pohľade nezazrel ani trochu súcitu. Jej orieškovo hnedé oči sa leskli, keď mu dľaňou prešla po nohe a skĺzla až do polovice stehna. Takmer vyskočil zo svojich šortiek.

Dofrasa, plánovala sa s ním zahrať priamo tu, uprostred dvora jeho matky, alebo čo? Jeho mozog kričal *nechutné*, chlapík v jeho nohavičiach však zbystril pozornosť a usúdil, že pohyb jej štíhlych prstov je celkom príjemný a keby ho tak ešte chytila za hlavičku... bolo by to ešte lepšie.

Telom mu prebehla elektrická vlna. Chcel ju odstrčiť a nahnevane na ňu zazeráť kvôli tomu, že nútila jeho telo reagovať proti vlastnej vôli. Ale nemohol. Nemohol jej povedať, aby vypadla, nemohol jej ani len venovať zúrivý pohľad. Jeho matka jej dlhovala viac ako tri *tisíc* dolárov!

Koľko mesiacov nájomného to, dočerta, predstavovalo?

Začínala sa ho zmocňovať panika.

„Som si istý, že mama má peniaze,“ odvetil. „O-ona a Sarah by sa mali vrátiť domov za hodinku, dve. Potom vám určite zaplatí.“

„Naozaj?“ Pani Garrisonová sa rozžiarila. „Takže máme hodinku, dve na to, aby sme urobili čokoľvek, čo chceme?“

Mason nevedel, čo jej má na to povedať. Nevedel, čo má robiť. Chcel utiecť, ale tie jej nechty by sa mu určite zaborili do nohy a roztrhali ho na kusy, keby sa o to pokúsil.

Bol v pasci.

Horúčava z jej dlane ho páčila na stehne. Keď sa nahla bližšie, zacítil závan kokosovej vône.

„Nie som hlúpa. Tvoja matka nemá toľko peňazí. A keď sa vráti od lekára, nič mi nezaplatí. Ale bola by som ochotná znížiť to, čo mi dlhuje, povedzme, na *polovicu*, ak by si bol ochotný pristúpiť na malú dohodu...“

Panienka skákavá!

Pani Garrisonová ho práve požiadala, aby s ňou mal sex.

Za tisícpäťsto dolárov.

Dokonca ani nepoznal jej krstné meno!

„Vieš, o čo ťa žiadam, však, Mason?“

Odtiahol sa, zavrel oči a prikývol.

„Dobre.“ Potešila sa samoľúbo. „Takže tvoja odpoveď...?“

Rázne pokrútil hlavou.

V ušiach sa mu rozhostilo napäté ticho a zvedavosť ho prinútila otvoriť oči.

Jej výraz naznačoval, že odhalila tú mikroskopickú časť z neho, ktorá chcela povedať áno.

A teraz vážne. Ktorý osemnásťročný chalan by odmietol sex, aj keď by to znamenalo, že o panictvo príde so staršou ženou?

„To je tvoja definitívna odpoveď?“ pobavene sa spýtala.

Pokazil to tým, že otvoril ústa. „Áno! Som si absolútne istý. Nevyspím sa s vami. Nevedel...“ Odvrátil zrak. „Ani by som nevedel, čo mám robiť.“

Netušil, prečo *to* priznal. Dúfal, že ju to odstraší. Každá žena, ktorá by uvažovala nad tým, že si zasexuje s neskúseným panicom, sa musela určite zblázniť.

Namiesto toho, aby sa od neho odtiahla, ho zovrela silnejšie. Otvorila doširoka svoje orieškové oči a oblizla si pery.

„Och, zlatko,“ vzdychla, „práve som zvlhla.“

Mason zažmurkal. Čože?!

„Neboj sa, ak je to pre teba prvýkrát, miláčik. Mohla by som ťa naučiť všetko, čo potrebuješ vedieť. A dokonca ešte viac. Bolo by mi potešením

učiť takého neskúseného chlapca,“ povedala a prstami sa mu začala posúvať po stehne stále vyššie.

Chytil ju za zápästie skôr, ako sa dostala k okraju jeho šortiek, pretože vedel, že tam sa nezastaví. Nezastaví sa, kým nedostane to, čo chce. V nohavičiach mu pulzovalo. Hrozné.

Zaťal zuby a zovrel ho pevnejšie, aby ju varoval. Dopekla, začala dýchať prerývanejšie, akoby ju jeho vzdor vzrušoval ešte viac.

Oči sa jej leskli a zhlboka sa nadýchla. „Dofrasa, ty máš ale silné ruky. Stvrzol si však?“

Bol znechutený. Z nej a zo svojho zradného tela. Odstrčil ju a vyštveral sa na nohy. Mierne sa odvrátil, aby nevidela, že mu niečo navrelo v šortkách.

„Musíte odísť,“ odsekol. To snáď ani pravda nie je! Neskutočné! To je hádam najčudnejší a najtrápnejší moment v jeho doterajšom živote. Stojí na dvore nad rozbitou kosačkou s vydutými nohavicami a rozpráva sa o sexe za peniaze! „Hovorím vám nie.“

„Fajn.“ Pani Garrisonová si rozhorčene odfrkla a vstala. Do chrbta mu zabodla horúci pohľad. „Povedz mame, aby zaplatila do konca týždňa, inak ju nechám vysťahovať.“

Mason sa otočil a uprene sa na ňu zahľadel.

To by neurobila.

Ale áno, dopekla, urobila by to!

Predstierala, že obdivuje svoje nechty a predvádzala sa pred ním hrdá sama na seba, že má navrch. Žoviálne mávla rukou a zašveholila: „Dostala som ňu,“ otočila sa na podpätku a pohmkávajúc si nejakú melódiu zvodne pohojďávala bokmi, keď kráčala k bráne.

Mason sa na ňu zahľadel. Prišlo mu zle od žalúdka. Bol na smrť vystrašený. Vysťahovaním sa ešte nikdy nevyhrážala. Na druhej strane, nikdy od neho nechcela ani sex.

Jeho matka už teraz pracovala na dva plné úväzky a peniaze, ktoré odkladala bokom, boli určené na kúpu elektrického vozíka pre Sarah.

Mason zaťal zuby, cítil sa ako ten najhorší syn a brat na svete. Po škole si privyrábal v umyvárni áut, ale to ani zďaleka nestačilo na to, aby mohla mama zaplatiť účty. Ak chcel rodine pomôcť, mal by sa chopiť šance a urobiť všetko, čo je v jeho silách.

Dostal závrat zo svojho rozhodnutia, privrel oči a napoly dúfajúc, že ho pani Garrisonová nebude počuť, povedal: „Počkajte!“

Jej ruka však zamrzla na kľučke brány. Pomaly sa otočila. „Áno?“

Nenávidel ten ligot v jej očiach. Nenávidel JU, bodka.

Niekoľkokrát pohol ústami, kým skutočne prehovoril. „Nechajte ma... dovoľte mi najskôr sa umyť.“

Zasmiala sa a pokrútila hlavou. „Och, zlatko, ani sa neopováž. Mám v pláne zlízať každý centimeter potu z toho tvojho svalnatého, lesklého mladého tela.“

Takmer vyvrátil obed.

Musela vycítiť, že stačilo málo, aby cúvol, a tak mu pokynula prstom: „Poď za mnou, krásavec.“

Otočila sa, otvorila bránu a on ju nasledoval.

O tri hodiny neskôr sa vrátil domov ako iný človek. Pani Garrisonová im odpustila celý dlh. S jedinou podmienkou. Príde k nej vždy, keď ho zavolá.

Kapitola 1

O DVA ROKY, TRI MESIACE A DVANÁŠŤ DNÍ NESKÔR

Ach. Nádhera. Pohľadom som láskala a postupne vyzliekala toho chrumkavého chalana na opačnej strane dvora, keď do mňa moja sesternica štuchla, nie práve ohľaduplne, laktom.

„Tak na to ani nepomysli. Nemohla by si si ho dovoliť, ani keby si rozbila čarovnú pokladničku.“

Zažmurkala som, odkašľala si a zamrmlala: „Prepáč, čože?“

„Povedala som, že v žiadnom prípade. Nemôžeš si ho dovoliť.“

Pokrčila som nosom. Nevedela som od neho odtrhnúť pohľad. Pán Chrumkavý... áno, tak ho budem volať.

„Čože? Je akože *na predaj* alebo čo?“ Uškrnula som sa pri vlastnom žarte.

Eva ma súcitne potľapkala po kolene. „Áno. Vlastne je.“

Úsmev sa mi vytratil z tváre. „Hmm?“

Spolu s Evou sme sedeli na jednej z lavičiek pred hlavnou budovou County Community College vo Waterforde a dopyovali sa rannou dávkou kofeínu a cukru. Hádali sme sa, ktorá z nás má krajšie topánky, keď som HO kútikom oka zazrela. Zdvihla som hlavu, aby som ho uvidela v celej jeho kráse... Bol hriešne príťažlivý. Tašku mal prehodenú cez hrudník a opierajúc sa o jednu z mnohých bronzových sôch zvierat v areáli školy sa rozprával s hŕstkou ďalších chalanov. Mal obyčajné džínsy a jednoduché tričko, tak prečo medzi nimi tak vyčnieval? Jeho vlnité tmavé vlasy ma volali: *Reese, Reese! Prehrabni tú moju divokú, nádhernú, neskrotnú hrivu!*

Bol dosť ďaleko a črty jeho tváre som nedokázala rozoznať, ale niekde vo vnútri som cítila, že jeho úsmev bude patriť medzi tie, ktoré lámu srdcia.

Práve v tejto sekunde lámal to *moje*.

Obklopovala ho aura zmyselnosti, sebavedomia. Sálalo to z neho. A keď si ležérne prehodil ruku cez chrbát nehybného žrebca, bol oveľa očarujúcejším dielom, ako ten kus kovu, o ktorý sa opieral.

„Len mi nepovedz, že sleduje a bodá nožom svoje bývalé priateľky.“

„Nie,“ ubezpečila ma Eva. „On nemá žiadne bývalé priateľky. Je gigolo.“

Zahlásila to uprostred rušného školského areálu tak jednoducho a vecne, akoby rozprávala o počasí.

Odtrhla som pohľad od pána Chrumkavého a šokovane som pozrela na svoju sesternicu. Občas zahlásila nejakú kravinu, ale toto bolo priveľa aj na ňu.

„Čo prosím?“

Eva sa usmiala. „Predáva svoje telo za peniaze.“

Akoby som potrebovala nejakú slovníkovú definíciu gigola.

„O čom to, dofrasa, hovoríš?“

„Hovorím o Masonovi Loweovi, o chlapíkovi, ktorého vyzliekaš pohľadom.“ Kývla hlavou smerom k pánovi Chrumkavému, ktorý sa stále opieral o sochu vzpínajúceho sa koňa. „Nedokážeš na neho prestať cíviť. Je úžasny, uznávam. Na strednej chodil o dva ročníky vyššie a mali sme dokonca spolu hodiny matematiky, takže, a to priznávam, som nad ním párkrát vzdychala aj ja. Ale ver mi, zlatko, nie je voľný. Je prekliaty gigolo.“

Zažmurkala som na ňu, lebo, ehm, čo už len som na to mohla povedať? Eva naliehavo dodala: „Myslím to vážne!“

„Myslíš to obrazne, však?“

„Myslím to presne tak, ako som povedala. Doslova.“

Pokrčila som obočie. „A... ty to vieš odkiaľ...?“

„Jednoducho to viem. *Všetci* to vedia. S výnimkou policajtov, samozrejme. Inak by bol vo väzení kvôli nelegálnej prostitúcii alebo niečomu podobnému. Hovorí sa, že pracuje v Country Clube, a tak sa môže stretávať so svojimi klientkami, ktoré sú zhodou okolností jedny z najbohatších a najnadržanejších žien v kraji a platia mu nehorázne peniaze za to, že ich poteší... akýmkoľvek spôsobom podľa ich želania. Som presvedčená, že niektoré z maminých známych s ním boli.“

Spadla mi sánka. Celú minútu som si ju pozorne prezerala a potom som vyprskla smiechom. „Panebože. Ty si *taká* klamárika. Ježiši, E., na chvíľu si ma úplne dostala.“

„Čože?“ Eva sa zatváрила urazene. „Prisahám, že neklamem. Chceš sa ho na to spýtať?“ Chytila ma za rameno, pokúsila sa ma vytiahnuť na nohy.

No to určite! To sa nestane. Keby som sa teraz k pánovi Chrumkavému priblížila, pretlak hormónov by ma roztrhal na kusy. Alebo by to bolo, ako keby som sa dostala príliš blízko k slnku. Spálil by ma jedným zo svojich smrtiacich testosterónových lúčov, pretože som dnes nemyslela na to, aby som na seba naniesla dostatočný ochranný faktor.

Strhla som nás obe späť na lavičku. „Čo si myslíš, že robíš? Nemôžeš k niekomu len tak prísť a spýtať sa ho, či je gigolo!“ Bože!

Eva zareagovala svojím typickým spôsobom. Pokrčila plecami a pohládila vlasmi. „Prečo nie? Pochybujem, že by o tom klamal. Nezdá sa mi, že by to bolo tajomstvo.“

Zaklonila som hlavu dozadu a rozosmiala sa. Úžas! Niekedy to Eva poriadne preháňa. Veci, ktoré dokáže vymyslieť, sú, no... sú divné. Zbožňovala som to na nej, ale zároveň ma to privádzalo do rozpakov. A ja som, nanešťastie, nebola *taká* spoločenská ako moja živelná priateľka. Nie som extrovert. Mala som sklon červenať sa zdesením. Nebola som hanblivá, to nie, ale tiež som nebola Eva Mercerová.

Pán Chrumkavý alebo Mason Lowe, akoby vycítil, že sa v tej chvíli červenám kvôli nemu, sa pozrel našim smerom a nadviazal očný kontakt. So mnou.

V momente som sa prestala smiať. Aj usmievať. Takmer som prestala dýchať. Bože, ten chlap veľmi dobre vedel, ako sa na niekoho uprene zahľadieť.

„Panebože,“ zašomrala Eva vedľa mňa.

Neodpovedala som. Nemohla som, ani keby som chcela. Bola som príliš zaneprázdnená jeho elektrizujúcim pohľadom. Prsty na nohách sa mi skrútili, akoby ma k tomu frajerovi pútala obrovská nevysvetliteľná sila, ktorej dosah bol nekonečný.

Áno, tá chémia medzi nami bola silná. Nepreháňam. Dobré, možno trošičku. Ale nie veľmi.

Prerušil spojenie tým, že presunul svoju pozornosť na Evu. Prudko som sa nadýchla, akoby mi niekto práve strhol náplasť z duše.

Niežeby som to vedela naisto, ale odprisahala by som, že keď sústredil pohľad na moju sesternicu, prižmúril oči. Vyslal ku mne ešte jeden krátky pohľad a potom sa rýchlo otočil späť k svojej spoločnosti a nás dve pustil z hlavy.

Nikdy predtým ma žiaden pohľad takto neznepokojil.

Roztrasene som vydýchla a priložila si ruku na rozbúsené srdce. Keby mi prestalo biť a niekto by použil defibrilátor, aby ma oživil, necítila by som sa otrasenejšie.

„Fúha.“

„Áno,“ zašomrala Eva. Zasiahlo ju to rovnako. „Myslím, že potrebujem cigaretu.“

Otočila som sa k nej a zažmurkala som. „Ty nefajčíš.“

Prevrátila očami. „Prisahám, že niekedy sa mi zdá, že nie sme príbuzné. Nemala si to brať doslova, ReeRee. Ach.“

Bola som ešte stále dosť vykoľajená, aby som dokázala poriadne premýšľať, a tak som pokrčila plecami a bez zmyslu som zo seba vypustila: „No moje trblietavé balerinky dokážu nakopať tvoje sandále do zadku.“

„Snívaj ďalej.“ Odfrkla si. „Sandále sú túto sezónu in.“ A s tými slovami zabodla svoj pohľad späť na *môj* kúsok cukríka.

„To je jedno,“ zamrmlala som podráždene, bojujúc so šialeným nutkaním potiahnuť ju za vlasy a zakričať, že JA som ho videla prvá alebo jej aspoň pripomenúť, že ONA má priateľa. „Pokož, E. Iba som sa pozerala. Nejdem sa vydávať, ani si s ním zakladať rodinu. Práve teraz nie som pripravená na ďalší vzťah.“

„Áno, je to jedno,“ zopakovala Eva po mne, ale oveľa protivnejším tónom, ako som použila ja. „Povedala som ti predsa, že je nedosiahnuteľný.“

Dofrasa, vliezlo jej niečo do cereálií, či čo? Prečo na neho ešte stále civie? Vážne ma to nahnevalo, pretože teraz som sa na neho už nemohla potajomky pozeráť JA. Keď dve dievčatá uprene hľadia na toho istého chalana, je to patetické.

Och, dočerta, nezáležalo na tom, či si chcela všetky pohľady uchmatnúť pre seba. Aj tak som bola príliš vystrašená, aby som sa naňho ešte raz pozrela. Veď čo ak by mi pohľad opätoval? Nebola som si istá, či by som zvládla takýto šok dvakrát za jeden deň.

Predpokladám, že sa ešte nikomu nepodarilo predávkovať žiadostivým pohľadom, ale v jeho blízkosti som mala pocit, že ja budem pravdepodobne tá prvá.

Bezpečnejšie bolo sústrediť pozornosť na rozvrh hodín, ktorý som si otvorila v telefóne len dve a pol sekundy pred tým, ako som si začala intenzívne uvedomovať existenciu Masona Lowea. Vypila som zvyšok latté a vyhľadala číslo miestnosti, kde som mala prvú hodinu. Horúčava a para z nápoja ma pálili, ale takéto rozptýlenie som vrelo privítala. Odpúťali moju pozornosť. Veď viete od koho.

Divo som žmurkala, aby som potlačila slzy a zároveň predýchavala, chladiac si rozpálené hrdlo.

Zopakovala som toto divadielko niekoľkokrát, kým som sa dokázala spýtať: „Povedala si, že so mnou máš britskú literatúru, však?“

„Správne,“ odpovedala Eva. Z jej spomalenej artikulácie som vyrozumela, že je ešte stále zaneprázdnená civením na Masona.

„No, začína sa to o... tri minúty. Možno by sme mali ísť.“ V tej chvíli by som povedala čokoľvek, čo by ju prinútilo spustiť oči z objektu môjho záujmu.

Keď som zbadala neďaleký odpadkový kôš, zamierila som naň svoj prázdny pohár a vďaka trom rokom v stredoškolskom basketbalovom tíme to boli čisté dva body. „Tak poďme,“ vyhlásila som, vzala batoh a začala vstávať.

Eva sa však zosunula tak, že zastala tesne vedľa mňa.

„Počkaj.“ Zadržala ma tlmeným hlasom. „Ide naším smerom.“

Prudko som sa nadýchla a zdvihla zrak. Kráčal po chodníku k hlavnému vchodu do školy. Lavička, ktorú sme s Evou okupovali, stála na kraji toho istého chodníka. Musel prejsť priamo okolo nás.

Bude nás deliť len pár metrov. Pane na nebesiach, prosím, vysloboď ma! Prežijem to? No, neviem. Hrudník sa mi prudko nadvihoval, kým som sa snažila upokojiť svoj dych.

„Dávaj pozor,“ zašepkala mi Eva do ucha.

Pozrela som na ňu v nádeji, že mi naznačí, čo mám robiť. Zjavne si neuvedomovala môj blížiaci sa záchvat paniky. Tvárila sa nezbedne.

Chytila som ju za zápästie. „Ach, Bože. Čo sa chystáš urobiť?“

Eva sa len uškrnula ako Cheshirská mačka z *Alice v krajine zázrakov* a zahľadela sa na krásavca, ktorý nás míňal. „Dobré ráno, Mason,“ zavolala.

Každý sval v mojom tele sa napol. Nechtami som sa jej zaryla do zápästia, čo malo byť varovanie, aby zatvorila ústa. Bolo však neskoro. Jej pozdrav už upútal jeho pozornosť.

Ľahostajne na ňu pozrel a mykol bradou namiesto pozdravu. „Ako sa máš?“ spýtal sa.

Z pier mi unikol zasnený vzdych. Mal podmanivý hlas, ktorý sa hodil k tomu jeho podmanivému telu. Bol hlboký, vyrovnaný a až príliš hriechny. Chcelo sa mi zavrieť oči a jednoducho... sa roztopiť.

„Dnes vyzeráš dobre,“ poznamenala Eva koketným tónom, ktorý ukrýval pozvanie. Naklonila tvár, aby dovolila slnečnému svetlu zachytiť sa na jej bezchybnej pleti, a aby jej vlasy mohli nevinne padnúť na jej riadne veľké prsia. Jej gesto hovorilo jasnou rečou: pod' a vezmi si ma!

Mason Lowe si ľahostajne odfrkol presne v tom istom momente, ako som ja zalapala po dychu. „E!“ Naozaj som jej mala pripomenúť, že má priateľa?

Pri mojom vyčítavom zasyčaní upriamil pán Chrumkavý svoju pozornosť na mňa. Jeho výraz sa zmenil. Už nebol ľahostajný. Keď do mňa zavrtal ten svoj prenikavý pohľad, ani sud s aloe vera by nestačil, aby zmiernil to slastné bodnutie. To bezprostredné spojenie ma uchvátilo. Jeho pohľad spôsobil, že som ostala prikovaná na mieste. Každý môj orgán zrazu vážil tonu a ja som nedokázala nič iné, len na neho uprene pozerať. Vyrazilo mi to dych. Zo vzdialenosti pár metrov vyzeral ešte lepšie. Tá tvár. Prisahám, že okolo neho sa zjavili anjeli a začali harmonicky tú nádhernú tvár oslavovať. Rovný nos, mimoriadne výrazná hranatá čeľusť, jamka na brade. Mal všetky črty alfa samca, aké len chlap môže mať. Dokonca aj obočie mal husté a drsné. Bol jednoducho dokonalý. Mužný.

Keď odo mňa odtrhol pohľad, cítila som sa vyčerpane a opustene. Pozorovala som, ako prechádza okolo nás a kráča až k vchodovým dverám, ako mizne vo vnútri. Oblizla som si vyprahnuté pery a omámene som sa obrátila k svojej sesternici.

„Dobre,“ začula som svoj vlastný tichý hlas. „Možno by som dokázala uveriť, že mu ženy platili za sex.“

„Dopekla,“ zamrmlala Eva. „Keby som mala peniaze, určite by som to urobila aj ja.“

Do svojho vyhlásenia sa vložila až priveľmi, takže som ju zhrozene štuchla do kolena: „A čo Alec?!“

Venovala mi prázdny pohľad. „Hmm? Kto?“

Zdvihla som jedno obočie. „Tvoj priateľ.“

„Och.“ Zažmurkala a zdalo sa, že sa vracia k sebe. Lahkovážne pokrčila plecami, vstala a prehodila si cez plece tašku takým ladným pohybom, aký dokážu predviesť len supermodelky. „Mason je iba nesplniteľný sen. Tak, ako som ti povedala, nikdy by sme si ho nemohli dovoliť.“

Niečo v spôsobe jej formulácie ma prinútilo myslieť si, že sa o to už pokúsila. Znepokojilo ma to, ale nič som sa nespýtala. Chlapi boli tou poslednou vecou, do ktorej som sa práve teraz chcela zamotať. A či už to bol skutočný gigolo, alebo nie, pán Chrumkavý mal na čele napísané: nepríjemná šlamastika. Eva si na neho už predtým očividne nárokovala.

Po prvý raz v živote som nechala svoju zvedavosť na pokoji. Potichu som nasledovala Evu smerom k vchodovým dverám Waterford Community College. Vchádzala som do svojho nového života ako Reese Alison Randallová.

Kapitola 2

Pred rokom som mala v pláne chodiť na miestnu univerzitu v mojom rodnom meste. Mala úžasný lekársky program a ja som snívala o tom, že sa stanem virologičkou, jednou z tých prekvapujúco úžasných a bystrých laboratórnych maniačok, ktoré vidíte v NCIS, alebo v nejakom podobnom seriáli, študovať baktérie pod mikroskopom a objasňovať zločiny dňa.

Každopádne, pred takmer štyrmi mesiacmi sa moje plány, týkajúce sa tejto dokonalej budúcnosti, zmenili. Drasticky.

Môže za to môj psychopatický bývalý priateľ, ktorý ma prenasledoval. Áno, priznávam, že som bola až príliš otvorená a každý vedel, kam chcem ísť na vysokú školu a čím sa chcem stať. Vedel presne, kde by ma našiel, a tak som od svojho dokonalého plánu musela upustiť. Keby som Jeremyho odmietla hneď v ten osudný deň v prvom ročníku na strednej škole, keď ma prvýkrát pozval na rande, nikdy by sme spolu nechodili, nikdy by sa nestal posadnutým a ja by som sa tomu všetkému vyhla. Bol jediným dôvodom, prečo som prišla o svoj veľký sen.

Kvôli nemu som sa ocitla tu, skrývala sa na polceste na druhý koniec krajiny, navštevovala neznámu malomestskú školu a žila nad garážou svojej tety a strýka. Život, ktorý som žila posledných pár mesiacov, sa ani zďaleka nepodobal na ten, ktorý som si vysnívala pre svoj prvý ročník na vysokej. Avšak tu sa ma nikto nepokúsil zabiť, takže nemám prečo fňukať a sťažovať sa.

Koniec sebaľútosti.

Po anglickej literatúre s Evou som mala voľnú hodinu. Čas, ktorý som mala k dispozícii som strávila v knižnici. Zamestnala som sa tam

ako asistentka a potrebovala som sa ešte porozprávať so svojím novým nadriadeným o rozvrhu. Dopadlo to nad moje očakávania. Všetok svoj pracovný čas môžem vtiesnať do rozvrhu. Do nasledujúcej hodiny, matematiky, mi ostávalo ešte desať minút a verila som, že učeňbu sa mi podarí nájsť veľmi rýchlo. Netrvalo to ani päť minút. Páni!

Môj profesor matematiky sa hneď potom, ako preletel sylabus, vrhol priamo na čísla a rovnice. Bol zapálený pre svoj predmet, čo mi pripomenulo môjho otca a trochu sa mi zacnelo po domove. Doktor Kolarick nás zdržal takmer päť minút cez čas, čo by zas môj otec, dbajúci o dochvilnosť, nikdy neurobil. Keď nás pustil, vonku už stála ďalšia trieda pripravená nahrnúť sa dnu.

Snažila som sa rýchlo opustiť svoje miesto a presunúť sa na predmet humanitné vedy. Postavila som sa, urobila dva kroky po uličke medzi radmi lavíc a vtom sa všetky moje veci vysypali na podlahu. Nevšimla som si, že jeden z visiacich remienkov mojej tašky sa zachytil o neďalekú stoličku. Zdesene som sa zohla a zúrivo zbierala zošity, texty, perá a zatúlané kúsky papiera s trápnyimi čmáranicami.

Chaoticky som si strkala veci do tašky. Bola som taká zaujatá tým, čo robím, že som si vôbec nevšimla okolie a nesledovala, kam kráčam. Prehliadla som aj chalana, ktorý sa blížil uličkou. Narazila som do neho a taškou ho zasiahla do veľmi pevného brucha. Zastonal od bolesti a ja som prekvapením vykrikla.

Mohla by som poznamenať, že inokedy mám v takýchto situáciách oveľa viac pôvabu, ale nie som ani najlepšia klamárka na svete, a tak musím priznať, že som celkom nemotorná.

Stratila som kontrolu nad svojou taškou a všetko, čo bolo vo vnútri, sa vysypalo na zem. Opäť.

(Poznámka do budúcnosti: vždy zazipsovať tú prekliatu tašku!)

„Panebože. Prepáč,“ ozvala som sa a okamžite som padla na kolená. „Nevidela som ťa. Je mi to tak...“

Zdvihla som zrak a v momente som zabudla, čo som chcela povedať.

Zo vzdialenosti päťdesiatich metrov mi vyrazil dych. Pri troch metroch som bola ochotná mať s ním deti. Teraz som kľáčala na kolenách v jeho tesnej blízkosti. Treba k tomu dodať ešte niečo viac?

„Dohája,“ zapišťala som.

Dopekla, čo tu robil?! Nemal tu byť. Dobre, možno mal. Nepoznala som jeho rozvrh hodín. Ale určite som na neho nemala naraziť... alebo kľačať len pár centimetrov od jeho...

Panebože, bolo to ponižujúce.

Pán Chrumkavý sa na mňa zahľadel a vyzeral rovnako prekvapene, ako ja.

„Ja... prepáč... prepáč,“ vyrazila som zo seba, poslepiacky som sa natiahla po svoje veci, a keď som schmatla za hrst' zatúlaných papierov, nechtiac som sa presunula bližšie k jeho rozkroku.

Cúvol dozadu a dve moje učebnice, ktoré mu pristáli na teniskách, skl'zli na zem.

„Si v poriadku?“ Zahryzla som si do pery. Zdvihla som zrak. Snažila som sa vyzerat' pokojne, aj keď pohľad na neho... no, nedokázala som do pľúc nasať vzduch a pravdepodobne som znela priškrtené ako operátorka nejakej telefonickej linky, keď som dodala: „Je mi to veľmi ľúto.“

Postavou pripomínal plavčíka. Široký hrudník, vyrysované svaly pokryté zlatistou pokožkou. Opálená pokožka tváre podčiarkla krásu jeho hlbokých šedých očí a dokonalých zubov. Plná spodná pera, jamka na brade... a tie oči... ich žiarivá cínová farba pripomínala zamračenú oblohu tesne pred jemným dažďom...

„Som v poriadku.“ Venoval mi slabý úsmev. Taký, čo hovoril: Utekaj, lebo smrdíš.

Ach, Bože! *Odpudzovala* som ho!

Zohol sa a pozbieral knihy, ktoré mu ležali pri nohách. Keď mi ich podal, zamrmlala som: „Vďaka.“

Nechtiac - áno, nechtiac, Ježiši! - som sa dotkla rukou tej jeho, keď som si brala knihy. Vzrušením som zalapala po dychu a odtiahla sa. Šokovala ma - doslovne aj obrazne - tá iskra, ktorá medzi nami prebehla. Takmer som kvôli tomu znova pustila knihy z rúk.

Chcela som vedieť, či to cítil aj on, a tak som zdvihla zrak a odhrnula si vlasy z tváre. Tváril sa napäto, pôsobil nepríjemne. Tvár mu trochu sčervenela, asi zadržieval dych, aby ma necítil. V romantickom príbehu by som natiahla ruku a vyhladila mu zamračené čelo.

Ale vlastne, prečo sa mračil? Naozaj som smrdela tak veľmi? Alebo sa mu len nepáčilo to iskrenie?

Obe možnosti boli nafigu.